

Sygn. akt IV U 197/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Martyna Daniłowicz

Protokolant: Paulina Machowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lipca 2016 r. we W.

odwołania D. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 10.02.2016 r. Znak (...) - (...)

w sprawie D. D.

przeciwko ZUS we W.

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję strony pozwanej i przyznaje wnioskodawcy D. D. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01.10.2015 r. r. do dnia 11.10.2015 r., w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 lutego 2016 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., odmówił wnioskodawcy D. D. wypłaty zasiłku chorobowego przysługującego za okres od 01 października 2015 r. do 11 października 2015 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku.

W uzasadnieniu do decyzji organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, miesięczny zasiłek chorobowy wynosi 100% podstawy wymiaru zasiłku, jeżeli niezdolności do pracy powstała wskutek wypadku w drodze do pracy lub z pracy. Zgodnie natomiast z art. 22 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku, gdy protokół powypadkowy lub karta wypadku zawierają informacje bezpodstawne. Odmowa przyznania świadczeń z w/w powodów następuje w drodze decyzji.

Wobec tego, organ rentowy podniósł, iż w jego ocenie zdarzenie, jakiemu uległ wnioskodawca w dniu 21 września 2015 r., nie spełnia wymogów definicji wypadku w drodze pracy do domu, określonej w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Z opinii referatu ZUS wynika, że w przedmiotowym zdarzeniu bark jest przyczyny zewnętrznej, a to wobec tego, że powstały uraz jest skutkiem zmęczenia i zaśnięcia.

Z uwagi na to, wnioskodawcy za okres od 01 października 2015 r. do 11 października 2015 r. przysługuje zasiłek w wysokości 80% podstawy wymiaru na zasadach określonych w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Wnioskodawca D. D. w dniu 17 marca 2016 r. wniósł odwołanie od w/w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 lutego 2016 r. nr (...), wnosząc o wypłatę zasiłku chorobowego w wysokości 100% (k. 1).

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem z pracy, co zostało potwierdzone w protokole powypadkowym, który został sporządzony w dniu 15 października 2015 r. przez jego pracodawcę – (...) Sp. z o.o.. Kolejno wnioskodawca podał, że powstały uraz został spowodowany następstwem wypadku drogowego, co mieści się w definicji zdarzenia nagłego spowodowanego przyczynami zewnętrznymi.

W odpowiedzi na odwołanie wnioskodawcy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wniósł o oddalenie odwołania w całości z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia, podtrzymując w całości argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji z dnia 10 lutego 2016 r. (k. 7).

Postanowieniem z dnia 18 maja 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o toczącym się postępowaniu zawiadomił pracodawcę ubezpieczonego – (...) Sp. z o.o., jednocześnie zakreślając 14-dniowy termin możliwości przystąpienia do sprawy w charakterze strony zainteresowanej (k. 23).

(...) Sp. z o.o. w wymaganym terminie nie złożyła oświadczenia woli o przystąpieniu do sprawy w charakterze strony zainteresowanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca D. D. jest zatrudniony w spółce (...) Sp. z o.o. jako pracownik tymczasowy i wykonuje pracę na terenie firmy (...) Sp. z o.o. we W., na stanowisku kierowcy wózka widłowego i pracownika magazynu.

Miejscem zamieszkania wnioskodawcy jest miejscowość Ł., które znajdują się około 50 km od W..

Na trasie do miejsca zamieszkania wnioskodawcy znajduje się miejscowość J. (około 43 km od W.).

Do obowiązków wnioskodawcy na stanowisku kierowcy wózka widłowego i pracownika magazynu należało m.in. ręczne ładowanie sprzężarki oraz innych komponentów do lodówek z magazynu na wózki transportowe. W ciągu dnia pracy wnioskodawca załadowywał na wózki transportowe około 8 ton materiałów.

W dniu 21 września 2015 r. wnioskodawca zakończył nocną zmianę o godzinie 6:00. Około godziny 07:15 na drodze krajowej (...) w miejscowości J., wnioskodawca wracając z pracy do domu, na skutek zasłabnięcia bądź zaśnięcia, nagle stracił panowanie nad kierowanym pojazdem, wskutek czego uderzył w sygnalizację kolejową.

W wyniku wypadku wnioskodawca doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego.

Pracodawca wnioskodawcy uznał w/w zdarzenia za wypadek w drodze z pracy do domu.

Dowód: - karta wypadku w drodze z pracy do domu, k. 3-4, 16-17,

- ambulatoryjna karta informacyjna, k. 15,

- zaświadczenie o zdarzeniu drogowym, dokumentacja w aktach ZUS-u,

- przesłuchanie wnioskodawcy, k. 40-41,

Wnioskodawca miał zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy wózka widłowego i pracownika magazynu.

Wnioskodawca nie choruje na żadne choroby przewlekłe. Nie jest pod opieką żadnej specjalistycznej przychodni.

Dowód: - przesłuchanie wnioskodawcy, k. 40-41,

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie, wnioskodawca wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., z dnia 10 lutego 2016 r. nr (...), w treści której organ rentowy odmówił mu wypłaty zasiłku chorobowego przysługującego za okres od 01 października 2015 r. do 11 października 2015 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku. Organ rentowy podniósł bowiem, iż wypadek jakiemu uległ ubezpieczony w dniu 21 września 2015 r. nie spełnia wymogów definicji wypadku w drodze z pracy do domu, określonej w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Kwestią sporną było zatem ustalenie czy zdarzenie z dnia 21 września 2015 r. można uznać za wypadek w drodze z pracy do domu.

Wobec tego, tut. Sąd miał za zadanie ustalić, w jaki sposób doszło do przedmiotowego zdarzenia i do powstania urazu.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się w szczególności na dowodach z dokumentów, tj. karcie wypadku w drodze z pracy do domu, ambulatoryjnej karcie informacyjnej oraz na zaświadczeniu o zdarzeniu drogowym, a to wobec tego, że w toku procesu żadna ze stron skutecznie nie podważyła ich wiarygodności i autentyczności.

Nadto Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy, które w ocenie Sądu były spójne, logiczne i rzeczowe, a przez to stanowiące wiarygodny dowód w sprawie. Co istotne, w/w zeznania w całości korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Przechodząc do kwestii wypadku w drodze z pracy do domu, w pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż ustawową definicję wypadku w drodze z pracy do domu zawiera art. 57b Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887 z dnia 2016.06.22).

Zgodnie z art. 57b w/w ustawy za wypadek w drodze do pracy lub z pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w drodze do lub z miejsca wykonywania zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego, jeżeli droga ta była najkrótsza i nie została przerwana. Jednakże uważa się, że wypadek nastąpił w drodze do pracy lub z pracy, mimo że droga została przerwana, jeżeli przerwa była życiowo uzasadniona i jej czas nie przekraczał granic potrzeby, a także wówczas, gdy droga, nie będąc drogą najkrótszą, była dla ubezpieczonego, ze względów komunikacyjnych, najdogodniejsza.

Nadto z ust. 2 w/w ustawy wynika, że za drogę do pracy lub z pracy uważa się oprócz drogi z domu do pracy lub z pracy do domu również drogę do miejsca lub z miejsca:

- 1) innego zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego;
- 2) zwykłego wykonywania funkcji lub zadań zawodowych albo społecznych;
- 3) zwykłego spożywania posiłków;
- 4) odbywania nauki lub studiów.

Na gruncie omawianego przepisu szczegółowego odniesienie się wymaga pojęcie nagłości zdarzenia, przyczyny zewnętrznej oraz miejsca zdarzenia, tj. drogi do lub z miejsca wykonywania zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego do miejsca zamieszkania.

Odnosząc się do kwestii nagłości zdarzenia, zważyć należy, iż nagłość oznacza zjawiska nieprzewidywalne biologicznie i nadzwyczajne w danym układzie. Nadto w literaturze powszechnie przyjmuje się, iż jest to natychmiastowe ujawnienie się określonych skutków.

Co istotne, w/w zdarzenie musi być wywołane przyczyną zewnętrzną. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury i doktryny przyczyną zewnętrzną jest każdy czynnik zewnętrzny zdolny w danych warunkach wywołać szkodliwe skutki.

Przyczynami zewnętrznymi wypadków mogą być np. czynniki mechaniczne, atmosferyczne (i szerzej - działania sił przyrody), działania lub zaniechania osób trzecich, a nawet - w konkretnych sytuacjach - czynniki niematerialne takie jak stres czy nadmierny wysiłek. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1978 r., III URN 26/78 ((...) 1980, nr 7) stwierdzono, że o zewnętrzności można mówić wtedy, gdy wypadek pozostaje poza wolą i świadomością pracownika - w odróżnieniu od przyczyny wewnętrznej tkwiącej w organizmie poszkodowanego.

Nadto nie może budzić żadnych wątpliwości fakt, iż do oceny zaistnienia przyczyny zewnętrznej, wykorzystywany jest obszerny dorobek orzeczniczy w sprawach o uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy, na tle regulacji art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Wobec tego, podkreślić należy, iż w uchwale Sądu Najwyższego z 11 lutego 1963 r. (III PO 15/62, OSNCP 1963, nr 10, poz. 215) wyjaśniono, że elementu definicji wypadku ujętego jako "przyczyna zewnętrzna" nie należy rozumieć dosłownie, lecz jako konieczność, by w zespole przyczyn rozstrzygających o szkodliwym skutku była również przyczyna zewnętrzna, bez której zdarzenie nie nastąpiłoby. Inaczej mówiąc, by skutek nie był wyłącznie rezultatem zadziałania przyczyn wewnętrznych, rozumianych zawsze jako znajdujące się wewnątrz organizmu pracownika (samoistne schorzenia).

Co istotne, w analogicznym stanie faktycznym, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 06 października 2009 r., wskazał, że „nieuprawniona jest koncepcja związku przyczynowego, według - jak się wydaje - zasady sine qua non. Gdyby posłużyć się zasadą związku przyczynowego sine qua non, to można by poszukiwać przyczyn wypadku w każdym zachowaniu, które musiało zaistnieć ażeby mogło dojść do wypadku, np., że ubezpieczony przyszedł tego dnia do pracy, że odbywał podróż samochodem, który prowadził itp. Ustalone w zaskarżonym wyroku zaśnięcie lub zaślabnięcie ubezpieczonego nie spowodowało jako bezpośrednią konsekwencję doznanego przez niego urazu kręgosłupa i zaniku nerwu. Uraz, którego ubezpieczony doznał wynika na zasadzie bezpośredniego adekwatnego związku przyczynowego z nagłego zdarzenia - z ustalonego w sprawie uderzenia samochodu w drzewo. To między tym nagłym zdarzeniem a doznany przez ubezpieczonego urazem zachodzi związek, o którym jest mowa w powołanym w skardze przepisie zawierającym definicję wypadku przy pracy jako nagłego zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną powodującą uraz (lub śmierć), które nastąpiło w związku z pracą” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 października 2009 r. II UK 45/09).

W/w pogląd tut. Sąd podziela w całości.

Nadto zaznaczyć należy, iż dla uznania danego zdarzenia za wypadek w drodze w rozumieniu art. 57b nie jest konieczne stwierdzenie, a nawet zaistnienie uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu przepisów wypadkowych. Uszczerbek na zdrowiu nie stanowi pojęciowej cechy wypadku, lecz ustawową przesłankę nabycia prawa do świadczeń wypadkowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2000 r., II UKN 734/99, OSNAPiUS 2002, nr 8, poz. 193).

Odnosząc się do kwestii miejsca zdarzenia, zaznaczyć należy, iż jako drogę do/z pracy można uwzględnić jedynie trasę najkrótszą (chyba że wykaże się, iż odbywana droga dłuższa była dogodniejsza ze względów komunikacyjnych). Nadto

droga nie może zostać przerwana, z wyjątkiem sytuacji, gdy życiowo uzasadniona przerwa nie przekraczała czasowo tzw. granic potrzeby

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż organ rentowy nie kwestionował okoliczności, iż wypadek, któremu uległ ubezpieczony w dniu 21 września 2015 r. był zdarzeniem nagłym, który miał miejsce w drodze z miejsca wykonywania zatrudnienia do miejsca zamieszkania, a jedynie podnosił, że w/w zdarzenie nie było wywołane przyczyną zewnętrzną.

Wobec powyższego podnieść należy, iż nie może budzić żadnych wątpliwości fakt, że wypadek samochodowy, jakiemu uległ ubezpieczony w dniu 21 września 2015 r. był zdarzeniem nagłym, który miał miejsce w najkrótszej drodze z miejsca wykonywania zatrudnienia do miejsca zamieszkania, a nadto w/w droga nie została przerwana. Wnioskodawca bowiem pracował we W., zamieszkiwał w miejscowości Ł. (około 50 km od W.), natomiast wypadek miał miejsce w miejscowości J. (około 43 km od W.), znajdującej się na dogodnej, a zarazem najkrótszej trasie pomiędzy W. a Ł.. Nadto z koincydencji czasowej pomiędzy godziną zakończenia pracy – godzina 06:00 a wypadkiem, który miał miejsce około godziny 7:15 wynika, że droga nie została przerwana (średni czas przejazdu z W. do miejscowości J. wynosi około 50 minut).

Zatem, jako zasadne jawiło się odniesienie do kwestii wywołania zdarzenia przez przyczynę zewnętrzną.

Mając na uwadze powyższe rozważania, należało uznać, że nie istniał żaden czynnik wewnętrzny, który mógłby spowodować wypadek. Podkreślić należy, iż u wnioskodawcy nie stwierdzono żadnego samoistnego schorzenia, które mogłoby doprowadzić do zaślabnięcia bądź zaśnięcia. Nadto wnioskodawca nie podejmuje leczenia u żadnych lekarzy specjalistów oraz nie jest pod opieką żadnej specjalistycznej przychodni. Co istotne, wnioskodawca miał zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy wózka widłowego i pracownika magazynu.

Z uwagi na to, tut. Sąd – wbrew stanowisku organu rentowego – uznał, że do wypadku z dnia 21 września 2015 r. nie doszło w wyniku zaistnienia przyczyny wewnętrznej – tkwiącej w organizmie wnioskodawcy, gdyż został on spowodowany przyczyną zewnętrzną - uderzeniem kierowanym pojazdem w sygnalizację kolejową.

Zatem, stwierdzić należy, iż uraz, doznany przez wnioskodawcę - wynika na zasadzie bezpośredniego adekwatnego związku przyczynowego z nagłego zdarzenia - z ustalonego w sprawie uderzenia samochodu w sygnalizację kolejową.

Wobec powyższego, uznać należało, że wypadek któremu wnioskodawca uległ w dniu 21 września 2015 r. jest wypadkiem w drodze z pracy do domu.

Zgodnie natomiast z art. 11 ust. 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa z dnia 25 czerwca 1999 r. (Dz. U. nr 60, poz. 636) miesięczny zasiłek chorobowy wynosi 100% podstawy wymiaru zasiłku, jeżeli niezdolność do pracy lub niemożność wykonywania pracy powstała wskutek wypadku w drodze do pracy lub z pracy.

Zasiłek chorobowy przysługuje za każdy dzień niezdolności do pracy, nie wyłączając dni wolnych od pracy (ust. 4 art. 11 cyt. ustawy).

Wobec tego, że niezdolność do pracy wnioskodawcy w okresie od 01 października 2015 r. do 11 października 2015 r. spowodowana została urazem doznany w wyniku wypadku w drodze z pracy z domu z dnia 21 września 2015 r., to niewątpliwie przysługuje mu za ten okres zasiłek chorobowy w wysokości 100% podstawy wymiaru z ubezpieczenia wypadkowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał wnioskodawcy D. D. prawo do zasiłku do chorobowego za okres od dnia 01 października 2015 r. do dnia 11 października 2015 r., w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku.